

vání místní policie a staral se o opatření peněžních prostředků k tomu potřebných (§ 59). Stíhání deliktů s hlediska represivního vůbec vypadá z rámce samostatné působnosti obce, vymezené obecním zřízením, aniž jest představenému obce zvláště uloženo, buďsi obecním zřízením, buďsi jiným zákonem. Nelze tudíž uznati, že by představený obce za všech okolností vybaven byl mocí vrchnosti ve smyslu § 187 tr. zák. a tudíž vždy za vrchnost považován býti musil. V odpor vzatý rozsudek neuvádí důvodů pro mínění, že představený obce skutečně jako vrchnost zvěděl o poklescích obžalovaného. Odůvodnění toho bylo tím více potřebí, ježto představený obce již svým úřadem pověřen jest správou jmění obecního (§ 57), v kteréžto vlastnosti vůbec není vrchností, tím méně vrchností ve smyslu § 187 tr. zák. Nesprávné jest dále mínění, uvedené pro odepření beztrestnosti obžalovaného, že zástava byla zřízena teprve po tom, když četnictvo již bylo zvědělo o provinění obžalovaného; sejde jen na tom, kdy smlouva ohledně náhrady, nesporně v dané lhůtě splněná, byla ujednána; vyžaduje-li schválení, nabývá právní účinnosti dnem ujednání, nikoliv dnem, kdy smlouva obecním výborem v Ž. byla schválena (25. ledna 1920). Zřízením zástavy bylo plnění smlouvy toliko zajištěno, nikoliv smlouva o náhradě zřízena. Konečně jest nerozhodno, komu patřily věci v zástavu dané, jen když pachatel, nikoli však třetí osoba za něho škodu napravil. Důsledkem vytknutých právních omylů, z nichž vycházel nalézací soud při řešení otázky, je-li zde beztrestnost obžalovaného po rozumu § 187 tr. zák., opomenul nalézací soud zjistiti, kterého dne ujednána byla náhrada mezi obžalovaným a zástupcem poškozené obce, zejména bylo-li narovnání učiněno, třeba s výhradou schválení obecního výboru, kdo byl zástupcem obce při onom narovnání a stalo-li se toto před 16. lednem 1920, kdy četnictvo důvěrně se dovědělo o poklescích obžalovaného.

Čís. 584.

Třebas nebylo lze podřaditi jednání pachatelovo skutkové podstatě § 373 tr. zák., přichází v úvahu ještě všeobecný předpis § 335 tr. zák.

(Rozh. ze dne 24. října 1921, Kr I 365/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 1. března 1921, pokud jím obžalovaný sprostěn byl dle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle §§ 373, 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přečinem dle § 335 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, brojící proti výroku, osvobozujícímu obžalovaného od obžaloby pro přečin dle §§ 373, 335 tr. zák. jest odůvodněna. Jisto jest sice, že v první řadě byl to usmrčený Antonín K., otec obžalovaného, sám, jenž, zacházeje neopatrně se zbraní, o níž se dříve nepřesvědčil, není-li nabita, smrt svou zavinil. Než ani obžalovaného nelze důvodně uznati viny prostým, že by vlastní neopatrností nebezpečí, vzešlé z neopatrnosti otcovy, nebyl zvětšil. Ani on nepřesvědčil se spolehlivě,

zda není opakovací pistole italského původu, tedy systému zde nevšedního, kterou v bytě svých rodičů na stůl položil, nabita a nevybídli otce k opatrnosti, když tento pistoli v jeho přítomnosti do rukou vzal a neopatrně s ní zacházel. Ovšem staví se rozsudek, vycházející ze zjištění, že obžalovaný pokládal pistoli za nenabitou, poněvadž magacínek s náboji uschován byl ve zvláštní schránce koženého pouzdra na pistoli, na stanovisko, že obžalovaný mohl pokládati důvodně pistoli za nenabitou. Avšak okolnost ta vylučuje toliko, by opomenutí obžalovaného podřaděno bylo speciálnímu ustanovení § 373 tr. zák., nikoli však, aby nebylo podřaděno všeobecnému ustanovení § 335 tr. zák., dle něhož bylo nebezpečí neopatrností pachatelovou přivoděno nebo zvýšeno. Smrtelný výsledek, nastavší v tomto případě, dokazuje bezpečně, že okolnost, pro kterou dle zjištění soudu obžalovaný pokládal pistoli za nenabitou, neposkytovala spolehlivé záruky pro tuto domněnku a že nesprávným jest proto názor rozsudku, že obžalovaný mohl důvodně pokládati pistoli za nenabitou. Je-li však tomu tak, dlužno shledati neopatrnost dle § 335 tr. zák. trestuhodnou a spolu s vlastní neopatrností Antonína K. staršího smrt tohoto přivodivší v tom, že obžalovaný, nepřesvědčiv se dříve spolehlivě o skutečném stavu zbraně, tuto prostě na stůl položil, kde osobám neopatrným, neb spoléhajícím se na opatrnost obžalovaného stala se přístupnou, a otce svého ani k opatrnosti nevybídli. Dle toho jest výrok osvobozující obžalovaného od obžaloby protizákonným.

Čís. 585.

Podloudný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Pojem spolupachatelství na podloudném vývozu nevyžaduje, by byla společnou činnost pachatelů i ohledně oněch činů, jimiž se vyvážené předměty pro vývoz opatřují, pokud se týče po vývozu zpeněžení.

Obecnou cenou (§ 6 cit. zák.) jest tržní cena, obvyklá v době a místě, kdy a kde byl čin spáchán.

(Rozh. ze dne 24. října 1921, Kr I 452/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 18. února 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem nedokonaného podloudného vývozu dle § 8 tr. z. a § 2 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, č. 188 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se zmatečného důvodu § 281 čís. 10 tr. ř. a dovozuje, že trestný čin, o nějž tu jde, zakládá pouze skutkovou podstatu přestupku dle § 2 čís. 1 lit. a) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., neboť 1. stěžovatelé nejednali ve vědomém spolupůsobení, byť byli přistiženi společně a byť oněch 600 vajec, o něž jde, bylo pro nedostatek